

udenfor Sagen. Der er maaske noget berettiget i dem, men i den Tid, vi lever i, er der ogsaa meget, der taler til Undskyldning for, at den voldsomme Trafik undertiden er vokset Ledelsen over Hovedet. Der var ingen, der forud kunde sige, at Krigens vilde medføre en saa voldsom Trafik som den, vi har haft. Jeg tror, at Personalet har gjort sig Anstrængelser for virkelig at gennemføre den, og at der er gjort saa nogenlunde, hvad der kunde gøres. Naar vi stadig rejser Kritik, synes jeg, at vi ogsaa maa indrømme dette under de nuværende Forhold. At der tages fejl, tvivler jeg ikke om, det er der vist gjort ikke saa sjældent. Maaske kunde der undertiden være vist lidt større Omsigt, det er nok muligt, men de ekstraordinære Forhold har alligevel været tilstrækkelige til at kunne undskylde et og andet, der ikke har været, som det skulde være.

Med Hensyn til det Lovforslag, der her foreligger vedrørende Københavns Personbanegaard, og Overskridelserne ved Nybygningerne her lader det sig ikke nægte, at hele Udvalgets Arbejde egentlig kun har været i alt Fald et Forsøg paa en Kritik. Lovforslaget om Personbanegaardens lød ved sin Forelæggelse i 1904 paa ca. 19 Millioner, og nu er vi oppe paa 23^{1/2}. Det kan nok indrømmes, at Materialer og Lønkrav er steget i høj Grad siden den Tid, saaledes at der maatte komme Overskridelser, men Udvalget har ikke kunnet indrømme, at det er tilstrækkeligt til Begrundelse af de Overskridelser, der har fundet Sted. Vi har forgæves søgt at komme til Bunds i Sagen, men har ikke naaet det. I Bemærkningerne faar man den overraskende Oplysning, at der ved Forslagets Forelæggelse ikke er gaaet ud fra de daværende virkelige Priser, men fra Priser, som man vidste ikke vilde og ikke kunde holde Stik. Den højtærede Minister har udtalt, at Overskridelserne ved Boulevard-Banen er begrundede i, at man slet ikke har beregnet, hvad det vilde koste, men har støttet sig til gamle Tal. Naar man har set dette og endog saa har hørt Ministeren udtale sig saaledes, er det ikke saa underligt, at den Opfattelse vokser sig stærkere, som undertiden er hævdet, at Jernbaneetaten betragter sig som en Ståt i Staten. Naar et Lovforslag foreligger for Rigsdagen, skulde vi gerne gaa ud fra, at det er bygget paa Sagkundskaben, men at man ligefrem gaar ud fra gale Forudsætninger, det er dog vel meget. Man siger nok, at Sagkundskaben er upraktisk, men det skulde ikke

gerne komme dertil, at man siger, at man slet ikke kan stole paa, hvad der her forelægges af den. En saadan Opfattelse maatte ikke vel blive styrket, for det er Sagkundskaben ikke tjent med. Men Rigsdagen er heller ikke tjent med det. Rigsdagsmændene er jo ikke sagkyndige, og det skal de heller ikke være; vi skulde derfor gerne kunne stole paa, hvad der bliver sagt. Ved første Behandling i Sommersamlingen her i Tinget sagde den højtærede Minister: „Der er end yderligere fremsat en Udtalelse, som nu kunde synes at være misvisende eller vildledende: Bemærkningen om, at Overingeniøren detaljeret har gennemgaaet Sagen“. Ministeren følger til: „Jeg har bestræbt mig for at faa noget at vide om, hvorledes det forholder sig med denne Sag, men det er ikke lykkedes mig, og jeg tror ikke, at det nu kan lade sig gøre at faa ordentlig Besked derom“. Udvalget har ogsaa meget ønsket at faa Rede paa, hvor Aarsagen til den Uoverensstemmelse, der er mellem Bevillingen og Forbruget, skal søges, og vi har, som der staar i Betænkningen, overvejet, om man ikke kunde ned sætte en Kommission, som kunde se at faa noget gjort for at faa disse Forhold undersøgt, men vi har ikke fastholdt det, da Ministeren, som før nævnt, siger, at det ikke kan nytte noget. Det er „sørgeligt, men sandt“, kan vi jo citere. Og vi har ogsaa syntes, som jeg allerede har nævnt, at der har været en vis Lige glædighed overfor, om Beregningerne kunde holde Stik eller ej. Den Slags Ting styrker ikke Tilliden overfor Jernbaneadministrationen, hvor Kritik ogsaa ude i Landet er let at rejse — lidt nok maaske for let. Men selv om Rigsdagen ikke er sagkyndig, skulde vi jo gerne have lidt Forstand paa det, og vi bliver ilde berørt af den Slags Ting. Vi ønsker at udtale, som der staar i Betænkningen: „Man maa meget stærkt understrege Kravet til Administrationen om at faa bedre Overensstemmelse mellem den givne Bevilling og det virkelige Forbrug. Det synes, som om Jernbaneadministrationen har haft Tilbøjelighed til at se bort fra, at en saadan Overensstemmelse bør være til Stede“. Dette skulde opfordre Administrationen til endnu større Omhyggelighed ved Ud arbejdelsen af deres Forslag, saa at den Mening ikke skal snige sig ind, at Administrationen tænker som saa: Bare vi faar begyndt paa det, bliver Rigsdagen nødt til at bevilge, hvad der skal til. Der har undertiden været ved at danne